

שוויץ
ארבעה אנשי־פיזאיון פלסטיניים, במדים האופייניים, מטיילים באחד מרחובות העיר טריפולי. מראה כזה הוא אופייני לרוב ערי לבנון.

מיתרסים
חוסמים את הרחוב בעיירה סנרה. הם הוקמו עלידי תושבים מוסלמיים אוהדי הפיזאיון, מול הסנקים של הצבא הלבנוני. צלפים פתחו באש על חיילים, ודגל פלסטין הונף על כמה מן הבתים הסמוכים. לאות הודהות עם הפיזאיון. איום זה במלחמת אזרחים, הוא אשר הכניע את נשיא לבנון שארל חילו.

נ. ת.
שני מיקלענים פלסטיניים מפלסטין נשק נגד־טנקים. הפלסטין — תוך כדי מאבקם ההולך ומחריף מיום ליום, הפילו מסוק של צבא לבנון.

צדה "ל לבנון

המילה: הפלסטינים השתלטו על מיספר כפרים ונקודות אסטרטגיות, עוד בטרם יספיק הצבא הלבנוני לבלום את חזרתם. מבסר סים אלה פתחו בהתקפה על שתי נקודות מפתח לאורך "נתיב עראפאת", הצבא הלבנוני הפעיל מטוסים, שריון ותותחים.

אורך הדרך המובילה מגבול סוריה ועד למורדות הדרום־מערביים של החרמון, זרף שכבר זכתה לכינוי "נתיב עראפאת", בי מישקל "נתיב הרוצחים" בלאוס. לא היו אלה פעולות הסתננות או התגבות יחידים, כי אם קרבות במלוא היקף

"אני עסוק. אני חייב להיות קרוב לחזית, בה מתנהלים קרבות כבדים." ואומנם, שעה שחצית־ריטר מנהיגים ערי ביים ניסו להושיב את הלבנונים והפלסטין נים ליד שולחן־הפיוס, ערכו יחידות ה־פיזאיון הפלסטיניות מיתקפה מרוכזת ל־

ב משך ארבעה ימים האיצה קאהיר ביאסר עראפאת שיבוא לשיחות עם עבד־אלנאצר — והוא התחמק. יומיים המי תין לו בבירה המצרית הגנרל אמיל בוס־תאני, רמטכ"ל הצבא הלבנוני — ומפקד אל־פתח בושט לבוא. "מצטער", השיב,

לשני הצדדים היתה מטרת המיתקפה ה־פתאומית ברורה: הם ידעו, כי בקרוב יצטרכו לשבת ליד שולחן הדיונים. הפלסטינים רצו, שבשעת דיונים אלה תימצא בידם השליטה המוחלטת על הנתיב החיוני. כזו שעם הכרות הספקת־אש, והקפאת־ה־קחים, יהיו הם אדונים על הנתיב. ואילו הלבנונים ביקשו למנוע יתרון זה מן ה־פולשים בכפיות המנומרות.

"לבנון של אבא מתה!"

נגד חיפה — לא בירות

ל גבי הישראלי הממוצע, היתה מלחמת־הגבול לבנון תוצאה ישירה של פחדם של הלבנונים מפני תגובות יש־ראליות. התגובה המפורסמת ביותר היתה הפשיטה על נמל התעופה של בירות; אחד ריה — בעקבות הפגזת קריית־שמונה בי־קאטישות — הופעלו גם יחידות־פשיטה וגם מטוסי חיל האוויר על ריכוזים פלסטיניים בתוך שטח לבנון. היה ברור, שאם ימשיכו הפיזאיון את התקפותיהם על שטח ישראל, יתכפו פעולות־התגמול של צה"ל — וספק אם לבנון תוכל לעמוד בפנין. ראייה זו נכונה, אך חלקית בלבד. שכן, לא רק הפחד מפני פעולה ישראלית הניע את הנשיא שארל חילו לצאת על צבאו לח־סום את הדרך בפני התמקמותם של הפלסטינים על גבול ישראל. הדאיגו אותו גם שיקולים פנים־לבנוניים. בשיחה עם כתב לה מונד, אדוארד סאעב, הסביר חילו: "המאבק הפלסטיני לובש צורה צבאית. בי־מידה שהוא מתנהל מתוך שיטתן של מדינות אחרות, אין הוא יכול שלא לאיים על שלמותן של המיסגרות המדיניות הללו". כלומר: נשיאה הנוצרי־מארוני של לבנון חשש, כי נוכחותו של צבא פלסטיני מ־למי יערער את האיוון העדין של לבנון. השיב לו יאסר עראפאת, במסיבת־עיתון נאים בדמשק: "נוכחותנו על הגבול הצפוי ני של פלסטין היא אך ורק לצורך ניהול פעולתנו, המכוונת לעבר הכפרים והערים הכבושים לנו — חיפה, יפו, נצרת — ולא לעבר בירות וקסרואן. נוכחות זו דומה לנוכחותנו בגבול המזרחי של פלסטין, בירדן ובסוריה: נוכחות עצמאית ו־חופשית מהתערבות. אנו שומרים שם על העיקרון מספר אחד שלנו: כל הבדווים — לאויב!"

גמורים. אם הם נשארים בשלטון, זה רק טיניים. בעצם, זאת תנועה המקיפה: א רק את הפלסטינים. הם החלו בה, אבל נכשיו היא מבטאת את שאיפות כל הערבים ה־רוצים למחות את החרפה. אני אחד מאלה ששבועו ולבון והמתפשטים את תחיתם על־ידי הצטרפות אל־פתח.

פארוק מוקאדם, בעל שיער ארוך, של חיפושית, מסמל את כוחם של הפיזאיון הפלסטיניים, ומסביר מדוע נאלצה ממשלת לבנון להיכנע להם. כי למרות שהוא לב־נוני, הוא התאיב לצבא אנשי אל־פתח בנא ההתנגשות בינם לבין ממשלת לבנון. דחפו אותו כמה סיבות ביחד:

- הוא צעיר, משכיל, חש את עצמו שייך לתנועה הלאומית הערבית, שאינה מכירה בגבולות בין מדינה למדינה.
- הוא מוסלמי, בן להברה פיאלית שמרנית, שהתמרד נגד החברה שבה הוא חי, ונגד המיסגרת המדינית שבה נהווה החברה המוסלמית הכפרית כיגור שני ל־הכרה הנוצרית העירונית.
- הוא נסע עד מעמקי נפשו מתבוסת הצבאות הערביים ביוני 1967, וכאשר נח־לה תנועת הפיזאיון הפלסטיניים, הפסיק את לימודיו בפקולטה למשפטים בפאריס. הוא לקח לעצמו את שם־המחתרת אבר־נאפו, גייס כמה מצעירי האיוור לשורות אל־עאסיפה, הורוע הצבאית של אל־פתח, וחזכה ליומו. "איננו רוצים לפרק את לב־נון", הסביר. "להיפך, אנחנו רוצים לשר, אותה. להפוך אותה ממדינה של הוללים לאומה לוחמת המכבדת את עצמה."
- למרות שזיכר שבחב המהפכה הפלסטינית, היה ברור כי פארוק מוקאדם רואה בפיזאיון בראש וראשונה מאיץ שיחזיר לחברה הלבנונית רעיונות שמאליים ומה־פכניים. "לבנון של אבא מתה!" הכריז. "אנחנו נוטלים את חלקנו במלחמת־הישיה רור של הפלסטינים, כי זו ראשית מלחמת השיחרור שלנו פה. אנו גם דורשים מצבא לבנון ליטול חלק פעיל במלחמה נגד ישר־אל. אם איננו מוכן — שיעמוד בצד."
- האם אינו חושש מפני תגובה ישראלית, שתהפוך את לבנון ל־פלסטין שנייה?" "אפשר לסמוך עלינו. אנחנו לא מטור־פים. נדע לשמור על קנה־מידה בפעולותינו."

מורדים מוסלמיים בעיר טריפולי

טון המרכזי של בירות. בראש המרד עמד פארוק מוקאדם — והוא אשר העביר היר־אות בטלפון לכל קצות המחוז.

היינו בסך הכל שלושה כאשר החלטנו לכבוש את העיירה הזאת", סיפר לעיתונאי שביקר במטהו. "נכון ששמרו עליה רק שבעה זנדארמים. אמרנו להם לנעול את הארכיון והמיסמכים שלהם בארונות־הברזל, ולקחת איתם את המפתחות. אפילו את נשי־קם לא לקחנו מהם. הפקדנו אותו בבית אחד הנכבדים. אבל התנועה שלנו התפשטה כמו כתם של שומן על פני המים."

האם נעורו בסוריה?

פארוק צחק בלעג: "הטורים? לא, הביבלי! אנחנו כבר מכירים אותם! עוד לא שכחנו את פרשת הגולן. הם הפקירו את הרמה בידי הצבא הישראלי. לא, חביבי. אחרי תבוסת 67' — כל המישטרים הערביים

ג בר צעיר, לבוש במדים המנומרים של הפיזאיון ופניו רעולים־למחצה בי־כפיה, הושיט את ידו אל שפופרת הטל־פון. מסביב ניצבו מספר גברים מוויינים שהשתלטו על תחנת המשטרה בעיירת סיר־דאניאק. מפקדם דיבר אל תוך הכשרי: "אתה שומע, אבו גיאעפר? השוד הראשון, העבירה הראשונה — ואתה מוציא את ה־אשם להורג. אני נותן לך את הפקודה ו־מקבל על עצמי את כל האחריות. אחרת יהיה כאן גיהינום. האנשים רעבים, והם עלולים לפתוח במעשי שוד וביזה. היהר!"

סיר־דאניאק היא מרכז ההתקוממות בי־לבנון. עיירה הררית בת 12 אלף תושבים, 40 קילומטרים צפונית לטריפולי. כאשר פרצו הקרבות בין הצבא הלבנוני לבין ה־פיזאיון הפלסטיניים בדרום — פרץ כאן־מרד של האוכלוסיה המוסלמית נגד השל־